

G. Sz:

- Den finske Serigaard.

(5909.)

Den flnske Skærgaard

Udter er Verdens Dine rettede imod den flnske Skærgaard, hvor to Rejsere i disse Dage mødes. Men dette Hjørne af Europa, som allerede saa ofte har været Skuepladsen for Gærfamiliens Sommerudflugter, fortjener at omlales og kendes ogsaa paa Grund af sin ejendommelige Natur og sin landskabelige Skønhed, om hvilken kun saa saa Fremmede har noget Begreb.

Den, der skriver disse Linier, gæstede den flnske Skærgaard for nogle Somre siden og bevæger herfra Mindet om en Ferie, som alt forenede sig for at gøre nydelsescig og styrkende.

Jeg var indbudt af Helsingfors-Benner til at besøge dem paa deres Villa, der laa paa en Ø langt ude i Skærgaardene, nærmere Hængs end Høvedstaden. De havde forberedt mig paa, at jeg paa Forhaand maatte opgibe alle gængse Krav til Luxus og Komfort, og at jeg for de Uger, jeg skulde tilbringe hos dem, ikke kunde vente at staa i Forbindelse med Omverdenen. Thi deres Villa var ikke det, man ved Drejnings Rist forstaaer ved en Gaard, og Kommunikationsforholdene var saa primitive, at der kun een Gang om Ugen var Afgang til ad normal Vej — nemlig med en lille Rutedamper — at saa Post bragt og hentet.

Men det skræmte mig ikke fra at følge Indbydelsen, og det viste sig, at netop den Naturligstand, hvori jeg pludselig saa mig henfat, havde sin store Charme og virkede paa den bedste Helsebod for trætte Nerver.

Det er næppe for meget at sige, at den flnske Skærgaard er et rent Eldorado for alle dem, der ønsker at tilbringe en Sommerferie i absolut usforstyrret Fred og Ro.

Det kommer bl. a. af, at hver af Skærgaardens utallige Emaaser danner en afsluttet Verden for sig. Man bor paa „sin Ø“, som man enten kan købe eller leje, og selv paa de større af dem er der kun ganske faa Familier — som man har enten at komme godt ud af det med eller at holde sig helt fra.

Langt fra alle Skærgaardens Der er endnu ubebuede; det ligger dels i deres „naturlige Bestaaenhed“, dels i deres affides Veliggenhed. De er højt forstellige i deres hele Habitus. Nogle er forholdsvist store, andre bitte smaa; nogle er kun nøgen Klippe, hvor blot et Par Maager holder til, andre er beklædte med herlige Skove.

En Skabs imellem dem er en uafbrudt Række af Overraskelser. For hvert andet Minut skifter Ud sigten; der synes at være lukket forude, og pludselig aabner der sig et Sund; man runder Klippespids, og paa en Gang ser man for sig en ny Strimmel af grønne Holme. Den, der ikke er endog meget nøie fortrolig med Forholdene, risikerer, inden han faar set sig om, at være faren ind i denne Labyrint.

De ubebuede Der kan være — og er — stærkt søgte Udflugtssteder, naar man vil seje sig en længere Tur og nyde Indholdet af sin medbragte Madkurv under Robinson Crusoeske primitive Forhold, f. Ex. med Vandbæring fra en mellem Klippeblokkens fremspringende Rude, med Vaaktending af sammenslebte Kvad imellem Stene ved Stranden for at „faa Rassen til at koge“ o. s. v. Men som sagt, man behøver ikke at foretage den Slags „Stodture“ for

at naa uden for den almindelige europæiske Civilisation.

Man kan ganske rolig blive hjemme paa „sin Ø“.

Der har vi jo netop alt, hvad vi behøver: Klipper, som man kan kravle op paa og ligge og dase og gennemjule sig paa, duftende Granstove, der byder Læ og Slugge, en lysgrøn Birkelund, i en lille Dal imellem Stenkepperne en fastig Eng, den herligste Luft ude fra det store, salte Hav, der ligger for vor Fod, og et styrkende og forfriskende Bad hvor som helst man vil i et af Dens mange Smuthuller, som Klipperoverne danner.

Og der har vi endelig selv „Villaen“, hvad enten den nu er en lille rødmalet Fiskerhytte, hvis smaarubede Vinduer ligger nysgerrigt ud over Søen, eller det er en rigtig herstabelig Landejendom, omgivet af grønne haver og Skove. Det eneste, den ikke er, er Villa i vor Forstand — elegant Sommerbolig, udstyret med „alle Nutidens Behovmeligheder“.

Hvor er ikke disse flnske Bondehuse af utilhugne Træstammer langt at foretrække for vore ledommelige Strandoevillaaer med deres regulære Murstens- eller kunstnerisk ansøgte Ruds-Façader og dens hele yndelige Murmester-Artitektur! Døre i den flnske Skærgaard er disse „Villaer“, hvor selv de rigeste de mest forventede, de mest højflaende Besøgsforstaaere tilbringer Sommeren, lige saa tarvelige som praktiske i deres Indretning og Udstyrelse.

Langs deres Façade, der vender mod Havet, strækker sig en Veranda, omtrent som paa Bønderhusene i Schweiz, og paa denne Veranda tilbringer man det meste af sin Dag, naar Vejret er godt, og man ikke foretrækker at lægge sig ud i Granstoven i en Hængesøjle eller ud paa en af de flade Klipper over Havet. Paa denne Veranda indtager man sine Maaltider, drikker om Aftenen sin „Tuting“ (Tobak), og ser Solen gaa ned i Bølgerne og Maaenen seile op over Himlens Bue; her tager man sin Sesta i Middagsstunden og drømmer romantisk i den lyse Midsummernat.

Den flnske Skærgaards-Villa kunde ligefrem ikke være anbejedes — af Hensyn til Sceneriets harmoniske Helhedsvirkning.

Dens bruntede Farve giver sammen med Klippernes Graat, Søens mørkegrønt, den ved Broen drivende Rutters Hvidt og Havets og Himlens Blaa et Billede, der er lige saa holdigt som fint i Lønerne, — et Syn, der er godt for Dinene og frydefuld for Sindet, og som man vanstelig glemmer, naar man først en Gang har levet sig sammen med det en Sommerferie imellem og faaet det lært.

I det Syn har man hele den flnske Skærgaard, hvor Landliggerne færdes Sommeren igennem — ikke for at beundre hinandens Toiletter og forsøtte Vinterens enerberende Seltselighed, men for at blive som Børn igen.

G. H.

Aftenposten 21-6-1909

